DOMSTOLENS DOM
16. juli 1992 *

I sag C-163/90,

angående en anmodning, som Cour d'appel de Saint-Denis (Réunion) i medfør af EØF-traktatens artikel 177 har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag,

Administration des douanes et droits indirects

mod

Léopold Legros,

Louise Alidor, gift Brun,

Armand-Joseph Payet,

Henri-Michel Techer,

støttet af

Réunion,

at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af EØF-traktatens artikel 9, 13 og 95,

* Processprog: fransk.

har

DOMSTOLEN

sammensat af præsidenten, O. Due, afdelingsformændene R. Joliet, F. A. Schockweiler, F. Grévisse og P. J. G. Kapteyn samt dommerne G. F. Mancini, C. N. Kakouris, J. C. Moitinho de Almeida, G. C. Rodríguez Iglesias, M. Diez de Velasco, M. Zuleeg, J. L. Murray og D. A. O. Edward,

generaladvokat: F. G. Jacobs
justitssekretær: fuldmægtig D. Triantafyllou,

efter at der er indgivet skriftlige indlæg af:

— Legros, Payet, Techer og Alidor ved advokat Philippe Rivière, Saint-Denis (Réunion)

— Réunion ved advokat Pierre Soler-Couteaux, professor ved Robert Schuman-fakultetet i Strasbourg

— Den Franske Republiks regering ved Philippe Pouzoulet, som befuldmægtiget, bistået af Géraud de Bergues, assisterende befuldmægtiget

— Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved juridisk konsulent Jörn Sack, som befuldmægtiget

på grundlag af retsmøderapporten,

efter at Réunion ved advokat Llorens, Strasbourg, den franske regering, Rådet for De Europæiske Fællesskaber ved Torrens, som befuldmægtiget, og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber har afgivet mundtlige indlæg i retsmødet den 31. marts 1992,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 20. maj 1992,

afsagt følgende

Dom

1 Ved dom af 21. februar 1990, indgået til Domstolen den 1. marts s.å., har Cour d'appel de Saint-Denis (Réunion) i medfør af EØF-traktatens artikel 177 forelagt tre præjudicielle spørgsmål om fortolkningen af denne traktat, særlig artikel 9, 13 og 95, samt artikel 6 i frihandelsaftalen mellem Fællesskabet og Kongeriget Sverige.

2 Disse spørgsmål er blevet rejst under en sag mellem told- og afgiftsmyndighederne og Léopold Legros, Armand-Joseph Payet, Henri-Michel Techer og Louise Alidor, gift Brun (herefter benævnt »de appelindstævnte«), hvorunder disse har fremsat krav om tilbagebetaling af visse beløb, som de har erlagt til told- og afgiftsmyndighederne.

3 Det fremgår af sagen, at de appelindstævnte hos en forhandler i det franske hovedland har købt tre biler fremstillet i Tyskland samt en med oprindelse i Sverige. Disse biler var ved deres indførsel til fransk toldområde midlertidigt fritaget fra afgifter. Stadig forsynet med grænseplader blev de overført til Réunions område efter en intern fællesskabsretlig transitordning, for så vidt angik de tyske biler, og en ekstern fællesskabsretlig transitordning, for så vidt angik den svenske bil. Afgiftsfritagelsen bestod, indtil bilerne ankom til Réunion, hvor toldklareringen fandt sted. Ved denne afkrævede told- og afgiftsmyndighederne hver af de appelindstævnte et beløb i form af »octroi de mer« (»oversøisk afgift« eller »særtold«), der skulle betales ved indførsel af varer til Réunion.

4 Det er ubestridt, at særtolden opkræves i de oversøiske franske departementer (herefter benævnt »DOM«) med hjemmel i visse anordninger af 1947 og en lov af 1984. Den påhviler principielt alle varer med undtagelse af visse produkter, der betragtes som daglige fornødenheder, af enhver oprindelse, herunder oprindelse i

det franske hovedland og endog de øvrige DOM, når de indføres til det pågældende DOM. Derimod skal der ikke erlægges oversøisk afgift af produkter fra det pågældende DOM, som ligeledes er fritaget for enhver tilsvarende intern afgift. Grundlaget for den afgiftspligtige værdi er varernes toldpligtige værdi på det sted, hvor de indføres til den pågældende DOM. Produkter, der er pålagt oversøisk afgift, afgiftsbelægges efter fire hovedsatser, og yderligere kan regionerne efter de samme regler opkræve en tillægsafgift efter en højeste sats på 1%. Provenuet af de oversøiske afgifter tjener i det væsentlige til finansiering af de lokale myndigheders budgetter efter reglerne om regionalt selvstyre.

5 Da de appelindstævnte fandt, at opkrævningen af oversøisk afgift af varer, der indføres til Réunion og er fremstillet i en anden medlemsstat eller i Sverige strider mod fællesskabsretten, anlagde de sag ved de kompetente retter med påstand om tilbagebetaling af de erlagte beløb. Det er under disse omstændigheder, at Cour d'appel de Saint-Denis har besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»1) Skal Rom-traktatens artikel 3, 9 og 13, subsidiært artikel 95, stk. 2, fortolkes således, at en medlemsstat eller en af dens myndigheder ikke må opkræve en fra merværdiafgift forskellig afgift, der proportionalt med et godes værdi opkræves, når godet indføres til et bestemt område under denne stat, og kun her, og som opkræves både af udenlandske varer og af de indenlandske varer, der ikke har oprindelse i det pågældende område?

2) Nærmere bestemt:

a) Skal Rom-traktatens artikel 9 og 13 fortolkes således, at en afgift kan betegnes som en afgift med tilsvarende virkning som told, når den opkræves af udenlandske eller indenlandske varers værdi, når disse overgår til frit forbrug, uden at det herved direkte eller indirekte har betydning, om varen har passeret en statsgrænse, eller skal disse artikler tværtimod fortolkes

således, at varens retlige eller faktiske overskridelse af en statsgrænse er den omstændighed eller en af de omstændigheder, der udløser afgiftspligten?

b) Med hensyn til Rom-traktatens artikel 95, stk. 2, spørges der:

— Kan den omstændighed, at produktgruppers eller kategorier af produktgruppers regionale oprindelse bevirker, at udenlandske producenter ikke kan omfattes af gunstigere bestemmelser, i sig selv være et lovligt kriterium for en afgiftsmæssig forskelsbehandling, som praktiseres i en medlemsstat, eller skal denne forskelsbehandling også eller udelukkende baseres på arten af de omhandlede produktgrupper?

— Kan det antages, at de afgiftsmæssige fordele, som gælder for produkter fra de franske oversøiske departementer, i særdeleshed produkter fra Réunion, og som skyldes, at de er fritaget for såkaldte 'oversøsafgifter' ('taxes d'octroi de mer'), indrømmes som et led i en økonomisk politik, som kan forenes med traktatens og den afledte rets betingelser?

3) Skal den gældende frihandelsaftale mellem Fællesskabet og Sverige fortolkes således, at en medlemsstat eller en af dens myndigheder ikke må opkræve en fra merværdiafgift forskellig afgift, som proportionalt med et godes værdi opkræves, når godet indføres fra Sverige og bringes i fri omsætning i et bestemt område under medlemsstaten, og som også opkræves af fællesskabsvarer, der ikke har oprindelse i det pågældende område?«

6 Hvad nærmere angår hovedsagens faktiske omstændigheder, de heri omhandlede fællesskabsregler, retsforhandlingernes forløb samt parternes skriftlige indlæg for Domstolen henvises til retsmøderapporten. Disse omstændigheder omtales derfor kun i det følgende i det omfang, det er nødvendigt for forståelsen af Domstolens argumentation.

De for de oversøiske franske departementer gældende fællesskabsregler

7 Der skal indledningsvis redegøres for de oversøiske franske departementers fællesskabsretlige status. Det står fast, at disse efter den franske forfatning udgør en integrerende af Den Franske Republik. Som sådanne hører de under Fællesskabets toldområde i medfør af Rådets forordning (EØF) nr. 2151/84 af 23. juli 1984 om Fællesskabets toldområde (EFT L 197, s. 1). Anvendelsen af EØF-traktaten i DOM er dog underlagt særlige regler i artikel 227, stk. 2, i denne traktat, hvori det hedder:

»For Algeriet og de oversøiske franske departementer gælder fra denne traktats ikrafttræden dens særlige og almindelige bestemmelser vedrørende:

— frie varebevægelser

— landbruget, med undtagelse af artikel 40, stk. 4

— liberalisering af tjenesteydelser

— konkurrencereglerne

— de ved artikel 108, 109 og 226 hjemlede beskyttelsesforanstaltninger

— institutionerne.

Senest to år efter denne traktats ikrafttrædelse fastlægges betingelserne for anvendelsens af traktatens øvrige bestemmelser ved beslutninger, som Rådet efter forslag af Kommissionen vedtager med enstemmighed.«

8 Ifølge Domstolens praksis (jf. dom af 10.10.1978, sag 148/77, Hansen, Sml. s. 1787) fremgår det af denne artikel, at de bestemmelser i traktaten, som udtrykkeligt er omhandlet i det første afsnit af stk. 2 i artikel 227, har været gældende i DOM siden EØF-traktatens ikrafttrædelse, mens artiklen for så vidt angår de øvrige bestemmelser fastsatte en frist på to år, i løbet af hvilken Rådet kunne fastsætte særlige gennemførelsesbestemmelser. Domstolen har herefter fastslået, at det for så vidt angår de bestemmelser i traktaten, som ikke er opregnet i stk. 2 i denne artikels første afsnit, fortsat er muligt senere at træffe særlige foranstaltninger til opfyldelse af disse områders særlige behov.

9 I medfør af den beføjelse, der således blev tillagt Rådet, har dette fastsat en række bestemmelser, heriblandt afgørelse 89/687/EØF af 22. december 1989 om indførelse af et særligt program for de franske oversøiske departementer som følge af disses afsides beliggenhed og ø-karakter (POSEIDOM) (EFT L 399, s. 39). Inden for rammerne af dette program har Rådet ligeledes samme dag vedtaget beslutning 89/688/EØF om særtoldordningen i de franske oversøiske departementer (EFT L 399, s. 46). I sidstnævnte beslutning hedder det bl.a.: »Senest den 31. december 1992 træffer de franske myndigheder de fornødne foranstaltninger til, at den særtoldordning, der på nuværende tidspunkt er gældende i de oversøiske departementer, anvendes uden forskel på varer, der indføres, og varer, der fremstilles i disse områder ...« I beslutningens artikel 4 hedder det, at »Den Franske Republik bemyndiges til indtil senest den 31. december 1992 at opretholde den nuværende særtoldordning.« Det skal dog bemærkes, at bestemmelserne i denne beslutning først trådte i kraft efter de i den foreliggende sag omhandlede begivenheder, og at de ikke har tilbagevirkende kraft.

Lovligheden af en afgift som den oversøiske afgift

10 I sine to første spørgsmål ønsker den forelæggende ret at få oplyst, om en afgift, der pålægges i forhold til varers toldpligtige værdi, som alene opkræves i en region inden for en medlemsstats område og uden forskel rammer varer hidrørende fra den øvrige del af det nationale område eller udlandet ved indførsel til denne region, mens produkter, der er fremstillet i regionen selv, er fritaget, er en afgift med tilsvarende virkning som told eller en indenlandsk afgift.

11 Domstolen har tidligere fastslået, at en afgift, der rammer et produkt indført fra en anden medlemsstat, ikke er en afgift med tilsvarende virkning som told, men en intern afgift i den i traktatens artikel 95 omhandlede forstand, såfremt den er et led i en generel intern afgiftsordning, der systematisk og efter objektive kriterier anvendes på kategorier af produkter, uanset disses oprindelse (dom af 3.10.1981, sag 90/79, Kommissionen mod Frankrig, Sml. s. 283, præmis 14). Domstolen har desuden fastslået, at en fiskal byrde, der opkræves ved indførsel, kun kan betegnes som en intern afgift, dersom den har til formål at skabe afgiftsmæssig ligestilling på det nationale område af alle former for varer uden hensyn til deres oprindelse (dom af 4.4.1968, sag 27/67, Fink-Frucht, Sml. 1965-1968, s. 509, org. ref.: Rec. s. 327).

12 Den oversøiske afgift rammer imidlertid på få undtagelser nær samtlige produkter, der indføres til Réunion, ved selve indførslen til denne del af fransk område, mens alle produkter, der hidrører fra Réunion, systematisk er fritaget herfra, netop på grund af deres regionale oprindelse, og ikke på grund af objektive kriterier, der ligeledes kunne anvendes på importvarer. Disse forhold udelukker, at den omtvistede afgift kan betegnes som intern.

13 Det må herefter undersøges, om en afgift som den oversøiske afgift er en afgift med tilsvarende virkning som told. I denne henseende har Domstolen allerede fastslået, at en afgift, der ensidigt pålægges indenlandske eller fremmede varer, når de føres over grænsen, hvor lav den end måtte være, og hvordan den end betegnes og opkræves, hvis den ikke er en told i egentlig forstand udgør en afgift med tilsva-

rende virkning som omhandlet i traktatens artikel 9 og 12, selv om den ikke opkræves til fordel for staten og ikke har nogen diskriminerende eller beskyttende virkning, og selv om den belastede vare ikke konkurrerer med nogen indenlandsk produktion (jf. bl.a. dom af 1.7.1969, forenede sager 2/69 og 3/69, Sociaal Fonds voor de Diamantarbeiders, Sml. 1969, s. 49, org. ref.: Rec. s. 211).

14 Den Franske Republik har gjort gældende, at den omtvistede afgift ikke er en afgift med tilsvarende virkning som told. Den har for det første anført, at varer, dersom de indføres til og overgår til forbrug i det franske hovedland, ikke pålægges oversøisk afgift. Efter Frankrigs opfattelse er det indførslen til regionen Réunion, dvs. en intern transaktion og ikke overskridelse af en statsgrænse, der udløser opkrævningen af den oversøiske afgift. For det andet har republikken anført, at den oversøiske afgift ligeledes og på samme måde rammer produkter hidrørende fra det franske hovedland, der indføres til Réunion.

15 Denne argumentation kan ikke tages til følge.

16 Berettigelsen af forbuddet mod enhver form for told af varer, der handles mellem medlemsstaterne, beror nemlig på den hindring, som selv ganske små fiskale byrder i forbindelse med overskridelsen af grænserne udgør for varehandelen (jf. ovennævnte dom i Diamantarbeiders-sagen). Men en afgift, der opkræves ved en regional grænse ved indførslen af produkter fra en region i en medlemsstat, er en mindst lige så alvorlig hindring for de frie varebevægelser som en afgift, der opkræves ved den nationale grænse ved indførslen af produkter til hele en medlemsstats område.

17 Det indgreb, som en sådan regional afgift medfører for det fælles toldområdes enhed, bliver ikke mindre af, at afgiften ligeledes rammer varer hidrørende fra de øvrige dele af den pågældende medlemsstats område.

18 Den forelæggende rets spørgsmål bør derfor besvares således, at en afgift, der proportionalt med varers toldværdi opkræves af en medlemsstat ved indførsel af varer fra en anden medlemsstat til en region inden for den første medlemsstats område, må anses for en afgift med tilsvarende virkning som indførselstold, selv om afgiften også opkræves ved indførsel af varer til denne region fra et andet område i den samme medlemsstat.

Anvendeligheden af frihandelsaftalen mellem Fællesskabet og Sverige (den forelæggende rets tredje spørgsmål)

19 Med sit tredje spørgsmål ønsker den forelæggende ret oplysning om, hvorvidt overenskomsten mellem Fællesskabet og Kongeriget Sverige (Rådets forordning (EØF) nr. 2838/72 af 19.12.1972 om indgåelse af en overenskomst mellem Det Europæiske Økonomiske Fællesskab og Kongeriget Sverige, EFT 1972, 31. december, s. 99, herefter benævnt »overenskomsten«) forbyder opkrævning af en afgift, der bærer de samme træk som den oversøiske afgift, som er beskrevet ovenfor, på produkter hidrørende fra Sverige.

20 Det skal i denne forbindelse bemærkes, at overenskomsten finder anvendelse på visse produkter, herunder biler, med oprindelse i Fællesskabet eller i Sverige. I dennes artikel 6 forbydes det at indføre nye afgifter med tilsvarende virkning som importtold i samhandelen mellem Fællesskabet og Sverige, og det bestemmes ligeledes, at afgifter med tilsvarende virkning som importtold skal afskaffes pr. 1. juli 1977.

21 Den Franske Republik har gjort gældende, at selv om den oversøiske afgift kan betegnes som en afgift med tilsvarende virkning som importtold i medfør af EØF-traktaten, følger det ikke heraf, at den er en afgift som omhandlet i overenskomstens artikel 6. Til støtte for denne argumentation har Frankrig bl.a. henvist til dom af 9. februar 1982 (sag 270/80, Polydor, Sml. s. 329), hvori Domstolen fastslog, at ligheden mellem på den ene side ordlyden af artikel 14, stk. 2, og artikel 23 i overenskomsten mellem EØF og Republikken Portugal og på den anden side EØF-traktatens artikel 30 og 36 ikke kunne udgøre en tilstrækkelig begrundelse for anvendelse af Domstolens praksis på overenskomstens ordning, idet denne praksis for Fællesskabet fastlægger forholdet mellem beskyttelsen af industriel og kommerciel ejendomsret og reglerne om frie varebevægelser.

22 Dette argument kan ikke tages til følge.

23 Det er korrekt, at ordlyden af en overenskomst indgået mellem Fællesskabet og et tredjeland ikke nødvendigvis har samme betydning som de samme ord i EØF-traktatens bestemmelser. Som det fremgår af ovennævnte dom i Polydor-sagen, må man, ved afgørelsen af spørgsmålet om, hvorvidt fortolkningen af en bestemmelse i EØF-traktaten bør udstrækkes til at omfatte en lignende bestemmelse i en overenskomst som den i den foreliggende sag påberåbte, fortolke denne bestemmelse på baggrund af både overenskomstens formål og den sammenhæng, hvori den indgår.

24 Ifølge præamblen har overenskomsten til formål at befæste og udbygge de eksisterende økonomiske forbindelser mellem Fællesskabet og Sverige og, under hensyntagen til rimelige konkurrencevilkår, at sikre en harmonisk udvikling af deres handel i den hensigt at bidrage til Europas opbygning. Med dette forsæt har parterne besluttet gradvis at fjerne hindringerne for hovedparten af deres samhandel i overensstemmelse med bestemmelserne i den almindelige overenskomst om told og udenrigshandel (GATT) vedrørende oprettelsen af frihandelsområder.

25 I medfør af artikel XXIV, stk. 8, i denne almindelige overenskomst forstås ved et frihandelsområde »en gruppe af to eller flere toldområder, inden for hvilke told og andre restriktive bestemmelser vedrørende handelen afskaffes, for så vidt angår praktisk talt hele handelen mellem de af frihandelsområdet omfattede områder med varer, som stammer fra disse områder«.

26 Det følger heraf, at fjernelsen af importtold med henblik på afskaffelsen af handelshindringer spiller en fremtrædende rolle. Det samme gælder afskaffelsen af afgifter med tilsvarende virkning, som ifølge Domstolens praksis er snævert forbundet med told i egentlig forstand (jf. bl.a. ovennævnte dom i Diamantarbeiders-sagen og dom af 12.2.1992, sag C-260/90, Leplat, Sml. I, s. 643). Overenskomsten ville

således blive berøvet en væsentlig del af sin tilsigtede virkning, dersom udtrykket afgifter med tilsvarende virkning i dennes artikel 6 skulle fortolkes mere snævert end det samme udtryk i EØF-traktaten.

27 Den forelæggende rets tredje spørgsmål bør derfor besvares således, at artikel 6 i overenskomsten mellem Fællesskabet og Sverige, der er knyttet som bilag til Rådets forordning nr. 2838/72, skal fortolkes således, at en medlemsstat ikke ved indførsel af varer fra Sverige til en anden region inden for medlemsstatens område må opkræve en afgift, der fastsættes proportionalt med varernes toldværdi, selv om afgiften også opkræves ved indførsel af varer til denne region fra et andet område i den pågældende medlemsstat.

Dommens tidsmæssige virkninger

28 I deres skriftlige og mundtlige indlæg har Réunion og Den Franske Republik omtalt muligheden af, at Domstolen, dersom den finder en afgift som den oversøiske afgift uforenelig med de pågældende bestemmelser i EØF-traktaten og frihandelsoverenskomsten mellem Fællesskabet og Sverige, tidsmæssigt begrænser dommens virkninger.

29 Til støtte for denne anmodning har Den Franske Republik bl.a. gjort gældende, dels at der i lang tid har hersket usikkerhed om anvendelsen af fællesskabsretten i DOM, og at denne usikkerhed stedse har vedrørt den oversøiske afgift. Dels har den henledt Domstolens opmærksomhed på de katastrofale økonomiske konsekvenser for DOM, som ville følge af en dom, hvorefter de afgifter, der uretmæssigt var opkrævet til dato, skulle tilbagebetales. De lokale myndigheder i DOM ville herved stå over for et uoverskueligt antal krav om tilbagebetaling, som de utvivlsomt ikke ville kunne opfylde. Denne situation ville blive forværret ved, at disse tilbagebetalingskrav er undergivet den trediveårige forældelsesfrist ifølge de franske borgerlige retsregler.

30 Det bemærkes, at Domstolen kun undtagelsesvis under anvendelse af et almindeligt retssikkerhedsprincip, der er knæsat i Fællesskabets retsorden, vil finde anledning til at begrænse de retsundergivnes mulighed for at påberåbe sig den således fortolkede bestemmelse med henblik på anfægtelse af tidligere i god tro stiftede retsforhold. Ved afgørelsen af, om en doms tidsmæssige virkning skal begrænses, skal der lægges vægt på, at selv om de praktiske følger af enhver retsafgørelse omhyggeligt må vurderes, kan man dog ikke gå så langt som til at gribe ind i rettens objektivitet og bringe dens fremtidige anvendelse i fare, blot fordi en retsafgørelse kan få virkninger for fortiden (dom af 2.2.1988, sag 24/86, Blaizot, Sml. s. 379, præmis 28 og 30).

31 Hvad angår denne sag har de særegne træk ved den oversøiske afgift og de oversøiske franske departementer skabt en usikkerhedstilstand med hensyn til lovligheden af denne afgift efter fællesskabsretten. Denne usikkerhed genspejles i øvrigt i den adfærd, som Fællesskabets institutioner har udvist vedrørende problemet om den oversøiske afgift.

32 For det første har Kommissionen nemlig undladt at forfølge den traktatbrudsprocedure, som den havde indledt mod Frankrig i forbindelse med den oversøiske afgift. Dernæst har den foreslået Rådet ovennævnte beslutning 89/688, der bl.a. har til formål midlertidigt at tillade den oversøiske afgift opretholdt inden for ovennævnte POSEIDOM-program. Endelig hedder det i tredje og fjerde betragtning til denne beslutning, at »særtolden på nærværende tidspunkt tjener som støtte for de lokale produktioner, der står over for særlige vanskeligheder som følge af departementernes afsides beliggenhed og ø-karakter«, og »at den desuden er et væsentligt redskab til sikring af den lokale autonomi og det lokale demokrati, og ressourcerne herfra bør anvendes som middel til økonomisk og social udvikling af de oversøiske departementer«.

33 Disse forhold har kunnet foranledige Den Franske Republik og de lokale myndigheder i de franske oversøiske departementer til med rimelighed at kunne antage, at den nationale lovgivning på området var i overensstemmelse med fællesskabsretten.

34 Under disse omstændigheder er tvingende retssikkerhedshensyn til hinder for anfægtelse af retsforhold, der har udtømt deres virkninger i fortiden, idet en sådan anfægtelse med tilbagevirkende kraft ville skabe kaos i den økonomiske forvaltning hos de lokale myndigheder i de franske oversøiske departementer.

35 Det må derfor fastslås, at hverken EØF-traktatens bestemmelser om afgifter med tilsvarende virkning som importtold eller artikel 6 i overenskomsten mellem Fællesskabet og Sverige kan påberåbes til støtte for krav om tilbagebetaling af en afgift som den oversøiske afgift, der er betalt inden datoen for denne doms afsigelse, medmindre den, der fremsætter kravet, inden denne dato har anlagt sag med påstand om tilbagebetaling af særtolden eller på tilsvarende måde administrativt har fremsat krav om tilbagebetaling før denne dato.

36 Det skal i denne henseende udtrykkeligt fastslås, at denne begrænsning af den tidsmæssige virkning af denne dom ikke finder anvendelse på krav om tilbagebetaling af denne afgift, hvis denne er betalt til de kompetente myndigheder efter dommens dato i anledning af indførsel af varer til det pågældende DOM før denne dato.

Sagens omkostninger

37 De udgifter, der er afholdt af Den Franske Republik, af Réunion og af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, som har afgivet indlæg for Domstolen, kan ikke erstattes. Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den nationale ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

kender

DOMSTOLEN

vedrørende de spørgsmål, der er forelagt af Cour d'appel de Saint-Denis (Réunion) ved dom af 21. februar 1990, for ret:

1) En afgift, der proportionalt med varers toldværdi opkræves af en medlemsstat ved indførsel af varer fra en anden medlemsstat til en region inden for

den første medlemsstats område, må anses for en afgift med tilsvarende virkning som indførselstold, selv om afgiften også opkræves ved indførsel af varer til denne region fra et andet område i den samme medlemsstat.

2) Artikel 6 i overenskomsten mellem Fællesskabet og Sverige, der er knyttet som bilag til Rådets forordning (EØF) nr. 2838/72 af 19. december 1972, skal fortolkes således, at en medlemsstat ikke ved indførsel af varer fra Sverige til en anden region inden for medlemsstatens område må opkræve en afgift, der fastsættes proportionalt med varernes toldværdi, selv om afgiften også opkræves ved indførsel af varer til denne region fra et andet område i den pågældende medlemsstat.

3) Hverken EØF-traktatens bestemmelser vedrørende afgifter med tilsvarende virkning som indførselstold eller artikel 6 i overenskomsten mellem Fællesskabet og Sverige kan påberåbes til støtte for krav om tilbagebetaling af en afgift som den oversøiske afgift, der er betalt før datoen for denne doms afsigelse, medmindre den, der fremsætter kravet, inden denne dato har anlagt sag med påstand om tilbagebetaling af særtolden eller på tilsvarende måde administrativt har fremsat krav om tilbagebetaling.

Due Joliet Schockweiler Grévisse Kapteyn

Mancini Kakouris Moitinho de Almeida Rodriguez Iglesias

Diez de Velasco Zuleeg Murray Edward

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 16. juli 1992.

J.-G. Giraud
Justitssekretær

O. Due
Præsident